

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

navrhovatelky: **M. M. M.**

proti

odpůrci:

Obec Morašice, IČ 00277029

sídlem Morašice 96, 596 51 Morašice

zastoupeného advokátkou JUDr. Zdeňkou Flídrovou

sídlem Rektora Stržiteského 187, 570 01 Litomyšl

za účasti:

MVDr. J. M.

v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2019 – Územního plánu Morašice přijatého dne 16. 1. 2019

takto:

- I. Návrh se zamítá.
- II. Navrhovatelka je povinna nahradit odpůrci náklady řízení ve výši 8.228 Kč k rukám advokátky JUDr. Zdeňky Flídrové, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Odpůrce vydal opatření obecné povahy ze dne 16. 1. 2019 - Územní plán Morašice, jímž byly (nejen) pozemky navrhovatelky parc. č. x, parc. č. x a parc. č. x, vše v katastrálním území x, vedené u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, katastrální pracoviště x (společně též „dotčené pozemky“), zařazeny do nově vytvořené plochy K2 s funkčním využitím NSpZ – plochy smíšené nezastavěného území – přírodní zemědělské (dále jen „K2“). Jde tak o změnu spočívající v novém vymezení plochy K2, tedy lokality pro zřízení suchého poldru jihozápadně od x o ploše 8,5426 ha jako protipovodňového opatření.
2. Navrhovatelka se návrhem doručeným soudem dne 16. 1. 2020 domáhá zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Morašice (dále jen „ÚP Morašice“ či jen „ÚP“) v části, jež se týká změny K2 – lokality pro zřízení poldru Lažany - Morašice. Zmiňuje tak návrh vypuštění celé změny K2. Eventuálně navrhuje zrušení celého ÚP Morašice. Územní plán dle záznamu o účinnosti nabyl účinnosti dne 6. 2. 2019.
3. Navrhovatelka aktivní legitimaci dovozuje z vlastnictví ke třem shora označeným dotčeným pozemkům, dále uvádí též vlastnictví k pozemku parc. č. x v témž katastrálním území. Tvrdí, že byla krácena na svých právech. Uvedla, že v průběhu projednání ÚP Morašice podala námítky, se kterými se odpůrce dostatečně nevypořádal. Namítá nenaplnění veřejného zájmu a porušení principu proporcionality. Uvádí, že námítky ze dne 25. 7. 2017 byly vypořádány nedostatečně a námítky ze dne 14. 3. 2018 pak vůbec nebyly vypořádány. Poukazuje na nevypořádání námitek dalšího účastníka MVDr. M.
4. Návrh, jak sama navrhovatelka uvádí, je především opakováním a mnohdy i rozšířením argumentace z územně-plánovacího (správního) řízení. Z obšírně pojatého návrhu není zjevně patrné, jakým konkrétním způsobem je navrhovatelka přímo dotčena a krácena na svých právech. Sama argumentuje vlastnickým právem k pozemkům, o kterém však není pochyb. Jednotlivé body uvedené pod č. 1 až č. 25 v návrhu jsou spíše méně přehlednou polemikou založenou na v zásadě odborně nepodložených názorech k jednotlivostem, jež stojí v opozici proti odborné studii, která obsahuje návrh protipovodňového opatření a jejíž závěry tak byly v daném bodě – změna K2 převzaty do ÚP Morašice. Pro své námítky navrhovatelka soudem nedokládá nové důkazy, odkazuje pouze na listiny opatřené v průběhu zpracování ÚP Morašice. Navrhovatelka tvrdí, že veřejná prospěšnost stavby poldru není ničím doložena. Mělo být prokázáno, že deklarovaný veřejný zájem převážil nad řadou soukromých zájmů.
5. Shrnutí z námitek, tak navrhovatelka polemizuje o vyhodnocené kvalitě vodního toku Morašického potoka, na němž má být poldr vytvořen, uvádí okolnosti jeho vzniku, zmiňuje vypouštění vod ze splaškové kanalizace ČOV ze sousední obce Vidlatá Seč. Namítá, že nápravná opatření mají být tvořena na území obce Vidlatá Seč. Navržené protipovodňové opatření je navrženo nesprávně, neboť nebude zachytávat téměř žádné vody z obce Morašice, existuje vhodnější území pro jeho umístění. Uvádí, že požizovatel sám neví, k čemu by měl poldr sloužit. Tvrdí, že studie EKOTOXA z roku 2008 již nemusí být aktuální. Studie proveditelnosti, popř. projektová dokumentace firmy ŠINDLAR s.r.o. nerozebírá varianty umístění poldru na toku Morašického potoka, neporovnává alternativy. Není prokázána

potřebnost opatření. Problematiku toku Morašického potoka navrhuje řešit jinými úpravami, především zvýšením kapacity koryta a úpravou most(k)ů. Namítá nedoložení fakt o záplavových zónách a četnosti záplavových vln a též neprovedení ekonomického zhodnocení nákladů a přínosů.

6. Pod bodem 20. návrhu konkrétněji uvádí, že výstavba poldru by vedla k nepřiměřenému zásahu, resp. ke znemožnění výkonu vlastnických práv navrhovatelky v tom, že by byl zamezen přístup na pozemky a dojde k poklesu jejich hodnoty. Výstavbou dojde ke znehodnocení kvalitní zemědělské půdy.

7. Závěrem namítá porušení proporcionality, kdy prostředky veřejné správy musí být přiměřeny účelu a opatření musí vyvažovat střet veřejného a soukromého zájmu. Konkrétně uvádí, že návrh poldru v lokalitě K2 je nepřiměřený, neboť problém povodňových vln lze řešit jinak – (i) odstraněním dřevin a prohloubením koryta Morašického potoka, (ii) vybudováním poldru nebo retenční nádrže blíže obci Morašice, (iii) vybudováním poldru nebo retenční nádrže na území obce Vidlatá Seč. Uvedená řešení považuje za levnější a šetrnější k životnímu prostředí.

8. Odpůrce s návrhem jako nedůvodným nesouhlasil. Připomněl, že námitky jsou opakováním námitek z průběhu pořizování územního plánu, jež však byly vypořádány. Pokud navrhovatelka přináší nové námitky, resp. návrhy jak řešit povodňové vlny oproti navržené změně K2, nelze na ně brát zřetel, jelikož nebyly uplatněny v průběhu pořizování územního plánu. Uvedl, že ponechává na soudu, aby vyhodnotil, zda navrhovatelka byla krácena na svých právech.

9. Podle ust. § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) návrh na zrušení opatření obecné povahy, nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.

10. Podle ust. § 101d odst. 1 s.ř.s. při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.

11. Podle ust. § 101d odst. 2 s.ř.s. dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho část je v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo jej vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho části zruší dnem, který v rozsudku určí. Není-li návrh důvodný, soud jej zamítne.

12. O aktivní žalobní legitimaci navrhovatelky podle ust. § 101a odst. 1 s.ř.s. nebylo pochyb, tuto nepopíral ani odpůrce. Z předložené dokumentace, včetně informací zjištěných z veřejně dostupné evidence katastru nemovitostí, vyplývá, že navrhovatelka je vlastnící, resp. spoluvlastnicí (v jednom případě) dotčených pozemků v území dotčeném napadeným ÚP. Pro úplnost soud dodává, že pozemek parc. č. x v k.ú. x není dle grafické části ÚP vymezením plochy K2 zasažen, to však na závěru o aktivní legitimaci nic nemění. Zásady posuzování aktivní procesní legitimace navrhovatele v řízeních o návrhu na zrušení opatření obecné povahy byly vymezeny v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120, tak, že *„navrhovatel musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Nestačí tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání*

jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení.“ V daném případě navrhovatelka tvrdila a odpůrce nepopřel, že je jako vlastnice dotčených pozemkových parcel dotčena na svém vlastnickém právu uvedeným ÚP, když poukázala na potenciální konkrétní zásah do svého vlastnického práva v důsledku zařazení svých pozemků do plochy NSpz s uvažovaným využitím jako protipovodňové opatření – poldr.

13. Postup soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s.ř.s.) spočívá v pěti krocích; (i) za prvé, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; (ii) za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); (iii) za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; (iv) za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); (v) za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.

14. Podle platné právní úpravy je soud vázán při rozhodování rozsahem a důvody návrhů (§ 101d odst. 1 s.ř.s. ve znění účinném od 1. 1. 2012). Proto se soud zaměřil na přezkum uvedeného ÚP Morašice v mezích rozsahu a důvodů daného návrhu.

15. Odpůrce (přímo zastupitelstvo obce) v této věci má bez pochyby pravomoc nechat pořídit a vydat napadený územní plán dle ust. § 6 odst. 5 písm. a) a b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“), vypořádán je tak první krok přezkumu. Svým postupem při vydávání ÚP Morašice nepřekročil meze své zákonné působnosti (druhý krok přezkumu). Naplnění obou podmínek plyne z ust. § 44 a § 54 odst. 2 citovaného zákona. V těchto bodech navrhovatelka porušení předpisů netvrdila.

16. Navrhovatelka uvádí, že odpůrce se v průběhu projednávání ÚP vypořádal nedostatečně s jejími námitkami ze dne 25. 7. 2017, následné námitky ze dne 14. 3. 2018 nevzal vůbec v potaz. Námitkou nevypořádání námitek ze dne 14. 3. 2018 fakticky naznačuje možný nedostatek zákonem stanoveného postupu při projednávání opatření obecné povahy. Soud s námitkou nesouhlasí, přičemž odkazuje na vypořádání následných námitek na straně 118 textové části ÚP Morašice, stejně tak jako na vyjádření odpůrce.

17. Námitky (rozšířené) ze dne 14. 3. 2018 vztahující se k vymezení plochy K2 byly vzneseny navrhovatelkou v rámci opakovaného veřejného projednání, které se dle veřejné vyhlášky MěÚ Litomyšl ze dne 24. 1. 2018 (založena ve správním spise) netýkalo věcně plochy K2. Opakované veřejné projednání se týkalo čtyř odlišných úprav v ÚP. K námitkám proto nebylo možno přihlížet a postup při projednávání ÚP byl v této otázce správný. Sama navrhovatelka tyto námitky označuje jako „rozhojnění“ námitek předchozích. Takový postup je třeba odmítnout.

18. Podle § 53 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006 ve znění účinném od 1. 1. 2013, „[d]ojde-li na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, pořizovatel si vyžádá stanovisko příslušného úřadu a stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Příslušný úřad ve stanovisku uvede, zda má být upravený

návrh posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, případně stanoví podrobnější požadavky podle § 10i [zákona EIA]. Upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území se v rozsahu těchto úprav projedná na opakovaném veřejném projednání; přitom se postupuje obdobně podle § 52 stavebního zákona“ z roku 2006.

19. Pro posouzení otázky rozsahu vypořádávání námitek je z citovaného ustanovení podstatná jeho třetí věta, podle níž se upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území projedná na opakovaném veřejném projednání v rozsahu těchto úprav.

20. Návrh územního plánu se tedy neprojednává kompletně znovu, ale pouze v částech, které byly dotčeny podstatnou změnou. Toto omezení se následně musí nutně projevit v možnosti podávat proti upravenému návrhu územního plánu projednávaného v opakovaném veřejném projednání námítka a připomínky. Jak plyne z § 53 stavebního zákona z roku 2006, postupuje se při opakovaném veřejném projednání návrhu a jeho přípravě obdobně jako při veřejném projednání návrhu. Byť v daném ustanovení výslovné omezení ve vztahu k možnosti dotčených osob podávat námítka proti podstatně upravenému návrhu územního plánu chybí, je třeba toto omezení dovodit právě z toho, že při opakovaném veřejném projednání se upravený územní plán projednává pouze v rozsahu provedených úprav, a proto námítka mohou dotčené osoby směřovat pouze do provedených úprav návrhu územního plánu. V důsledku toho by se logicky omezil i okruh dotčených osob, neboť námítka mohou v této fázi podat již jen ti vlastníci pozemků a staveb dotčení podstatnými změnami v návrhu územního plánu.

21. Opačný přístup, tedy připuštění námitek všech vlastníků pozemků regulovaných územním plánem, respektive připuštění opětovných námitek k úpravě nedotčené změnou i ve fázi opakovaného veřejného projednání bez ohledu na to, že konkrétní pozemky byly dotčeny podstatnou úpravou územního plánu, by podle názoru soudu znamenal rezignaci na koncentraci řízení, kterou stavební zákon z roku 2006 stanoví v § 52 odst. 3. Tato zásada přitom má v řízení o územním plánu zcela oprávněné místo, neboť jde o řízení, kterému je z důvodu jeho rozsáhlosti zcela nezbytné stanovit určité časové limity, přičemž nutno dodat, že i přes tyto limity jde velmi často o řízení časově velmi náročné.

22. Jsou-li i přes shora učiněné závěry námítka v popsané situaci podány, nelze k nim podle soudu přihlížet, což je koncept uplatněný stavebním zákonem jak pro námítka, které jsou podány opožděně (§ 52 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006), tak i pro námítka, o kterých bylo rozhodnuto při vydání zásad územního rozvoje (§ 52 odst. 4 citovaného zákona). O takových námitkách se tudíž věcně nerozhoduje. Shora uvedené obdobné závěry plynou z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, čj. 50 A 15/2014-50, jež byl publikován pod č. 3212/2015 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v čísle 5, ročník 2015.

23. Soud se k uvedenému postupu navrhovatelky vyjádřil poměrně detailně proto, že její postup spočívající v rozšiřování námitek se následně přenáší i do řízení před soudem, kde se navrhovatelka fakticky snaží rozšířit své námítka ze dne 25. 7. 2017 předložené při projednávání ÚP Morašice. Soud takový postup nemůže akceptovat, neboť nejenom, že by byl proti shora uvedené koncentrační zásadě, nýbrž by zcela popřel smysl přezkumu vymezený pro správní soudnictví. Úkolem soudů ve správním soudnictví totiž není od počátku přezkoumat celé rozhodnutí a svými úvahami tak nahrazovat veškeré možné úvahy složitého postupu správního rozhodování, jež přijímání územního plánu nutně je. Úkolem soudu je

přezkoumat úvahy správních orgánů (zde obec odpůrce), a to ve vztahu k tomu, jak se vypořádala s námitkami uplatněnými v průběhu správního řízení. Soud nemůže po novu přezkoumávat, případně přinášet argumentaci na místo správního orgánu, resp. obce a pořizovatele ÚP. Rovněž tak nelze klást za vinu odpůrci to, že nereagoval výslovně na každou potenciální, avšak přímo nevyslovenou námitku, se kterou navrhovatel přijde, nebo ji blíže konkretizuje až v době pozdější (zde v rámci správní žaloby).

24. Problematikou týkající se vypořádání námitek navrhovatele vznesených v procesu schvalování územního plánu se zabýval i Ústavní soud. Ten v usnesení ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11 uvedl: „*Při rozhodování o zásahu do samosprávy musí soud náležitě zvážit význam základního práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam důvodů, svědčících pro takový zásah, na straně druhé; zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřit. Ústavní stížností napadená rozhodnutí trpí tím nedostatkem, že tento test přiměřenosti soudního zásahu dostatečně nevyjadřují. Požadavky, vznesené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu.*“ Proto krajský soud v dané věci za nezbytně nutné nepovažuje to, aby odpůrce reagoval na požadavek navrhovatelky, aby vypořádání námitek z 25. 7. 2017 (strana 102 až 104 textové části ÚP) obsahovalo detailní rozbor ke každému nesouhlasnému bodu nadnesenému navrhovatelkou, natož k bodům (námitkám), které byly nadneseny pouze letmo, obecně a nekonkrétně. Vypořádání s obecnými námitkami pak bude po právu opět obecného rázu, pořizovatel ve vypořádání námitek nemůže domýšlet úvahy navrhovatelky a zaujímat předem stanoviska k variantám, jež navrhovatelka nadnese až později.

25. Třeba dodat, že dle rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2013, čj. 4 AOs 1/2012-105, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí NSS č. 7/2013 pod č. 2848 platí, že: „...*správní soudy nejsou povolány k tomu, aby hodnotily odbornou stránku věci, neboť takový přezkum jim nepřísluší; odborné posouzení věci a volba konkrétního řešení je na pořizovateli územně plánovací dokumentace a osobách, které k tomu disponují odpovídajícím vzděláním a erudicí a které pořizovatel zpracováním odborných podkladů pověřil. Je proto na místě, aby správní soudy při přezkumu opatření obecné povahy tohoto typu postupovaly obzvlášť obezřetně.*“

26. K obsahu a rozsahu odůvodnění správního rozhodnutí, zde přímo odůvodnění námitek vznesené v průběhu pořizování územního plánu je třeba též zdůraznit následující. Ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady

efektivitu a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9Afs 70/2008–13).

27. Též je třeba připomenout, co se rozumí úplným přezkumem pro účel správního soudnictví. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- pravomoci příslušného soudního orgánu,
- oblast, již se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

28. V daném řízení navrhovatelka soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Navrhovatelka měla dostatek možností se se správními podklady seznámit, být účastna jednání, byla s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamována. Účelem soudního přezkumu (viz shora) je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů, postupovat tedy zcela opačně než se v tomto řízení navrhovatelka snaží soudu podsunout. V soudním řízení by byl prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že námitky shledá nedůvodnými a uvede z jakého důvodu, není výrazem nerespektování práv navrhovatele.

29. Taktéž platí, že další požadavky na detailnost a rozsah odůvodnění obsaženého v územním plánu již krajský soud považuje za přemrštěné. Takové „...*přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřijatelný zásah do práva na samosprávu.*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27.5.2013, sp.zn. III. ÚS 1669/11), přičemž při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace je

třeba řídit se zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č.j. 2 Ao 2/2007-73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS), když „...ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku“ (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2011, č.j. 6 Ao 5/2011-43). Proto soud především v obecné rovině nesouhlasí s námitkou nedostatečného vypořádání se vznesenými námitkami.

30. Navrhovatelka v úvodní části návrhu rovněž staví svoji argumentaci na nedostatku veřejného zájmu v porovnání se zájmy soukromými. V této souvislosti pak zmiňuje vlastně jediný bod, který má dokládat potenciální krácení na právech. Zmiňuje, že dojde k poklesu ceny jejích pozemků a ke zhoršení přístupu k pozemkům. Toto své tvrzení však ničím nedokládá. V daném soudním řízení soud rovněž nepřezkoumává vypořádání námitek jiných osob odlišných od navrhovatelky.

31. K tomu je třeba uvést, že územní plán je právním institutem upraveným ve stavebním zákoně (viz shora), a je dokumentem stanovujícím základní koncepci rozvoje obce. Územní plán je vydáván formou tzv. opatření obecné povahy, tedy správním aktem ovlivňujícím život konkrétně určených osob na území, pro které byl zpracován. Základním účelem územního plánu je regulace možných způsobů využití určitého území, přičemž je nesporné, že územní plán vždy nepřímě zasahuje do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, protože dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Předně to znamená, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucím ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. Jedná-li se o zásahy, jejichž citelnost přesahuje míru, kterou je vlastník bez větších obtíží a bez významnějšího dotčení podstaty jeho vlastnického práva schopen snášet, nastupuje ústavní povinnost veřejné moci zajistit dotčenému vlastníkově adekvátní náhradu (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), a to z veřejných prostředků nebo z prostředků toho, v jehož prospěch je zásah do vlastnictví proveden (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120).

32. Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. Předně má v principu legitimní důvody – územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni – za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny – strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníkově bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru). Jaká míra to bude, je nutno posoudit vždy v konkrétním případě s přihlédnutím k rozhodným okolnostem. V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územního plánování nebude možno dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním

plánem regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu.

33. Pokud však omezení daná územním plánem či jeho změnou zasáhnou – samozřejmě opět jen za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky tohoto zásahu budou splněny – vlastníka ve větší než spravedlivé míře, je na místě uvažovat o mechanismu poskytnutí náhrady za takové omezení. Územním plánem může dojít k omezení vlastníka pozemků či staveb v území regulovaném tímto plánem ve větší než spravedlivé míře, a to i bez jeho souhlasu, avšak otázku kompenzace za to nutno řešit mimo rámec procesu tvorby tohoto územního plánu (jeho změny), přičemž uvedenou náhradu by bylo možné přiznat na základě přímé aplikace čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod za přiměřeného užití § 102 stavebního zákona, a to včetně i ustanovení o subjektech povinných k výplatě náhrad, o lhůtách a procedurách k jejich poskytnutí a o soudní ochraně.

34. S uvedenými závěry, obsaženými ve zmíněném usnesení rozšířeného senátu NSS, se soud plně ztotožňuje. Zařazení dotčených pozemků navrhovatelky do uvedené plochy K2 – poldr je logicky a věcně odůvodněno skrze odborné studie, jež jsou podkladem ÚP. Pokud s tím navrhovatelka nesouhlasí, resp. nebylo vyhověno jejím námitkám či požadavkům, nebude to znamenat, že nutně byla porušena její práva a že jde o postup nesprávný a nezákonný. Zkoumání přiměřenosti či nepřiměřenosti možné následně vzniklé újmy se jeví být nad rámec míry přezkumu soudem v tomto řízení. Ze shora uvedeného odůvodnění se podává, že takový zásah provedený regulací územním plánem může pro vlastníka znamenat újmu, sama navrhovatelka však prakticky a hodnověrně neuvádí, konkrétně v jakém rozsahu onu obecně zmiňovanou nepřiměřenost a poměrově k čemu spatřuje. Zmiňuje toliko hypoteticky možnost snížení ceny pozemků, což nijak nedokládá a zamezení (zhoršení) přístupu. Z grafické části ÚP Morašice a rovněž Výkresu SITUACE Morašice – poldr Lažany zpracovaného spol. ŠINDLAR s.r.o. v srpnu 2012 se podává, že dotčené pozemky navrhovatelky jsou ve vztahu k vymezení poldru K2 dotčeny pouze v nepatrné části na jejich severovýchodním cípu. Poldr je plánován o rozloze více jak 8,5 ha, přičemž zasažená část pozemků kvalifikovaným odhadem soudu činí méně jak 0,5 ha, spíše polovinu. Nadto na převážné rozloze dotčené plochy pozemků navrhovatelky bude možné nadále pokračovat v zemědělském hospodaření a toliko v úzkém pásu představujícím několik metrů od části pozemku parc. č. x v k.ú. x, jež je dle KN vodní plochou (Morašický potok) je plánována výsadba vegetace. Z ničeho se rovněž nepodává, že dotčené pozemky, resp. jejich část zasažená úpravou plochy K2 se stanou nedostupnými či hůře dostupnými. Dle shora citovaného výkresu se nepodává, že poldr vymezený plochou K2 mění přístupové cesty, či se přístupu na pozemky dotýká. Z nadnesených námitek se podává, že samotné vymezení plochy poldru (soud pomíjí, že se prozatím nejedná ještě ani o jeho realizaci), nebude mít pro navrhovatelku prakticky žádné reálné důsledky.

35. Tedy samotné nedoložené tvrzení navrhovatelky o jí označené potenciální újmě ve vztahu k nemovitosti, které se přijatý územní plán dotkl, samo o sobě bez dalšího jako důvod pro zrušení (části) ÚP nemůže obstát. Územní plán totiž ve smyslu výše uvedených skutečností může zcela legitimně představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). K tomu, aby byla navrhovatelka

s návrhem úspěšná, musela by v návrhu uvést důvody, že daný zásah do vlastnického práva není prováděn z ústavně legitimních důvodů, nemá zásadně výjimečnou povahu a není proveden jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším způsobem, s vyloučením libovůle, eventuálně nebyl činěn na základě zákona. V projednávané věci z předložené dokumentace vyplývá, že územní plán obce Morašice byl vydán v souladu s platnou právní úpravou, přičemž procesní postup odpovídal platné právní úpravě.

36. Vlastnické právo navrhovatelky k pozemku tak může být dle shora uvedených formulací omezeno úpravou veřejného práva. Nelze proto jednoduše uzavřít, že navrhovatelka může bez dalšího realizovat svá práva tak, že se svým pozemkem může nakládat dle své úvahy. Je zde právě omezení vyplývající z navrhovatelem citovaného ust. § 18 odst. 4 stavebního zákona sloužící k udržení veřejného zájmu. Taktéž soud připomíná ustanovení § 55a zákona č. 254/2001 Sb., zákon o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) podle kterého *práva k pozemkům a stavbám, potřebným pro uskutečnění veřejně prospěšných staveb na ochranu před povodněmi, lze odejmout nebo omezit postupem podle zákona o vyvlastnění*. Není pochyb o tom, že navržený poldr na základě odborných studií může být za veřejně prospěšnou stavbu na ochranu před povodněmi považován. Soud souhlasí s navrhovatelkou v tom, že lze volit různé varianty opatření, stejně tak s tím, že je na místě, aby zvolené protipovodňové opatření bylo rádě odůvodněno.

37. Byla to však právě navrhovatelka, která měla v průběhu přijímání územního plánu, za předpokladu svého nesouhlasu s odbornými studiemi přinést relevantní a podložená tvrzení, kterými by mohly být zpochybněny závěry odborných studií včetně vymezení plochy poldru K2. Pokud tak navrhovatelka neučinila dostatečně konkrétně a včas, není takové zpochybnění (avšak spíše neodbornými argumenty) na místě v soudním řízení.

38. Jak soud již uvedl shora, odborně relevantně nepodložené a mnohdy až spekulativní námitky navrhovatelky uvozené formulacemi typu – „domnívám se“, „nemusí odpovídat“, a časté používání podmiňovacího způsobu při vedení argumentace, zde stojí proti odborným studiím a analýzám specializovaných subjektů. Jde o analýzu území zpracovanou společností EKOTOXA a Studii proveditelnosti k realizaci přírodě blízkých protipovodňových opatření - Mikroregion Litomyšlsko – STŘED od společnosti ŠINDLAR s.r.o. z listopadu 2012.

39. Námitky navrhovatelky vznesené ve správním řízení dne 25. 7. 2017 jakkoli odborné závěry relevantně nezpochybňovaly, přičemž je zřejmé, že zařazení plochy K2 do územního plánu bylo založeno právě na podkladě těchto odborných studií. Takovým odkazem odborné studie byly především námitky navrhovatelky vypořádány na straně 104 textové části ÚP. V jistém rozsahu se i později uplatněných námitek týká vypořádání námitek jiného účastníka na stranách 110 a 111 textové části ÚP (jde o námitky osoby zúčastněné na řízení). Pokud navrhovatelka namítala nenaplnění veřejné prospěšnosti, uvedla tak obecně, případně odkazem na to, že se jedná o prospěch jiné obce. To však na veřejné prospěšnosti protipovodňového opatření i pro obec Morašice založeného na odborné studii nic nemění. Dále uvedla nepodloženou námitku dostatečnosti kapacity vodoteče pro odvádění dešťových vod, pominula však jaksi to, co je podstatou protipovodňových opatření, tedy že mají zamezit škodám při mimořádných (povodňových) stavech. Otázka tvrzeného vypouštění odpadních vod nijak nesouvisí s navrženým protipovodňovým opatřením. Avšak i s touto námitkou se ÚP Morašice zabýval v reakci na jinou námitku (viz strana 111 textové části). Soud tak má za to, že obecně vznesené námitky navrhovatelky byly dostatečným způsobem vypořádány a

navrhovatelka v procesu přijímání ÚP Morašice nikterak nezpochybnila odborné závěry, jenž byly ve výsledku převzaty do regulace územním plánem.

40. K námitkám předneseným v rámci žaloby je nucen soud rovněž reagovat tak, jak bylo naznačeno shora. Nelze v tomto řízení po soudu žádat přezkum v převážné části „rozhojňených“ námitek, na které odpůrce v průběhu pořizování ÚP reagovat již z principu nemohl. Povahu a vznik Morašického potoka soud nemůže považovat za rozhodnou, neboť jde o záležitost přímo nesouvisející s předmětem přezkumu, odtok vod v terénu je dán výškovým profilem a modelací terénu. Jde o námitku v původním řízení vypořádanou.

41. Údajný přesun odpovědnosti na sousední obec Vidlatá Seč nemá přímý vliv na to, v jakém místě byl poldr s plochou K2 navržen, návrh byl zpracován spolu s odbornou studií tak, aby chránil majetek a obyvatele pod navrženým poldrem. Navrhovatelka též jistým způsobem spekuluje o přesném umístění poldru a uvádí, že nebyly zpracovány alternativy. Pomíjí však to, že již odborná studie a odborné závěry vyústily v to, do jakého prostoru byl poldr situován. V průběhu územního plánování, tak jako při jiné lidské činnosti, je zřejmé, že cíleného výsledku lze dosáhnout více způsoby, nelze však žádat, aby bez dalšího ke všem opatřením byly navrhovány další alternativy. Takový postup by býval byl na místě, pokud by navrhovatelka již v průběhu projednávání ÚP navrhovala a relevantně podložila důvody k jinému možnému umístění či tvaru protipovodňového opatření. Poté by bylo na místě, aby v odůvodnění námitek či jinde v textové části ÚP byly uvedeny bližší a další důvody pro konkrétní umístění poldru. To se však nestalo, neboť navrhovatelka zůstala u obecného nesouhlasu v tomto ohledu. Pokud v další části námitek navrhovatelka uvádí, že odborné studie nemusí být již aktuální, neobsahují varianty a že odpůrce přesně neví k čemu má poldr sloužit, soud má takové námitky opět za ničím zřejmým nepodložené úvahy, k jejichž doložení chybí jakýkoli bližší důkaz. Rovněž se připomíná, že se jedná o námitku fakticky dříve neuvedenou.

42. Obdobně tomu je u námitek týkajících se nedoložení potřebnosti protipovodňového opatření, návrhy jiných úprav koryta Morašického potoka a zvýšení jeho kapacity. K tomu jsou připojené námitky nedoložení fakt o záplavových zónách a četnosti záplavových vln. Jde tak o námitky směřující spíše k odborné problematice protipovodňových opatření, kterými se měly zabývat shora uvedené odborné studie. Odborné studie a jejich výsledky nebyly navrhovatelkou v průběhu přijímání územního plánu zpochybněny, případně proti nim nebyla vystavěna relevantní fakticky podložená polemika. Proto soud opět uvádí, že pro takový přezkum již v soudním řízení není místo, a to s odkazem na obecné zásady, jež jsou citovány shora.

43. Soud taktéž již shora uvedl, že projednávaný návrh se nese v rovině nesouhlasu žalobkyně s přijetím navržené územní regulace, avšak vcelku absentuje tvrzení o krácení na jejích právech. Tato okolnost je rovněž podstatná, neboť se jedná o nutný předpoklad případného úspěchu návrhu, a to s odkazem na § 101a s.ř.s. Reálné krácení na právech žalobkyně má soud za nedoložené, případně zcela minimální. Jak soud již uvedl, z výkresové dokumentace a též z odůvodnění veřejného zájmu na straně 98 textové části ÚP se podává, že převážná část plochy K2 bude i nadále sloužit zemědělskému využívání. U dotčených pozemků navrhovatelky to platí ve zvýšené míře. Na dotčených pozemcích navrhovatelky nebude umístěna hráz, přístupová cesta, ani nová plocha výsadby vegetace. Předpokládanými úpravami může být zasažena toliko niva potoka při její revitalizaci.

44. Dále je třeba zdůraznit, že odpůrce bude moci svůj záměr veřejně prospěšné stavby realizovat až na základě příslušných správních rozhodnutí, tedy v první řadě rozhodnutí o umístění stavby, o němž bude rozhodovat obecný stavební úřad [§ 6 odst. 3 písm. a) stavebního zákona], a dále na základě stavebního povolení, o němž bude rozhodovat, bude-li navrhovaná stavba vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 písm. e) vodního zákona, jakožto speciální stavební úřad vodoprávní úřad [§ 15 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, § 15 vodního zákona]. Účastníkem těchto správních řízení bude i navrhovatelka, a to nejen z titulu vlastnictví k pozemkům, na nichž má být stavba umístěna, ale i v případě jejího případného omezení vlastnických práv dle § 55a vodního zákona. Navrhovatelka tedy bude mít možnost hájit v těchto řízeních své zájmy a zcela legitimně požadovat, aby k případnému omezení jejích práv nedocházelo nad akceptovatelnou míru.

45. Platí totiž, že samotné vymezení plochy či koridoru a stanovení podmínek pro jejich využití v územním plánu či jeho změně dle § 43 odst. 1 stavebního zákona nemůže přímo zakládat, měnit či rušit práva a povinnosti fyzickým či právnickým osobám, takový územní plán či jeho změna však představují závazný podklad pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí (§ 43 odst. 5 stavebního zákona).

46. K otázce proporcionality zásahu vůči navrhovateli soud uvádí následující. Porušení proporcionality při tvrzeném omezení práv v napadeném územním plánu navrhovatelka pojímá nejprve jako obecný koncept, který je třeba dodržet s odkazem na nález Ústavního soudu. Poté blíže uvádí, že se nabízelá jiná řešení: (i) odstraněním dřevin a prohloubením koryta Morašického potoka, (ii) vybudováním poldru nebo retenční nádrže blíže obci Morašice, (iii) vybudováním poldru nebo retenční nádrže na území obce Vidlatá Seč. Uvedená řešení považuje za levnější a šetrnější k životnímu prostředí.

47. Soud nejprve považuje za vhodné více přiblížit obecná východiska při posuzování otázky proporcionality v oblasti územního plánování.

48. V rozsudku čj. 1 Ao 1/2005-98 ze dne 27. 9. 2005 NSS uvedl, že „...proportionalitu je třeba vnímat dvěma způsoby – v jejím užším a širším smyslu. Proportionalitou v širším smyslu soud chápe obecnou přiměřenost právní regulace. Mezi základní atributy právního státu patří přiměřenost práva, a z tohoto důvodu je úkolem mimo jiné právě i soudní moci přispívat svojí rozhodovací činností k rozumnému uspořádání společenských vztahů. Soud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (**kritérium vhodnosti**), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (**kritérium potřeby**), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (**kritérium minimalizace zásahů**); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (**kritérium proporcionality v užším slova smyslu**).“

49. V rozsudku ze dne 29. 4. 2008, čj. 4 Ao 2/2008-42 NSS uvedl: „K podstatě navrhovatelových námitek považuje Nejvyšší správní soud za nutné především zdůraznit, že jakkoliv přijetí územně plánovací dokumentace nesmí vést k neodůvodnitelné ingerenci do stávající práva vlastníků dotčených nemovitostí, nelze přehlédnout, že jeho úkolem je harmonizace a regulace rozvoje širšího územního celku. Pořizování územně plánovací dokumentace je tedy výrazem veřejného zájmu na naplnění cílů definovaných v § 18 nového stavebního zákona. Z tohoto důvodu je také rozhodování v tomto procesu (rozhodnutí o pořizení územního plánu, zadání územního

plánu, schválení pokynů k zapracování do návrhu územního plánu, i vydání územního plánu či zamítnutí návrhu na jeho vydání) svěřeno zastupitelstvu příslušné obce; jde o výkon její samostatné působnosti (srov. § 6 odst. 5 nového stavebního zákona). Tyto výstupy (tedy i schválený návrh územního plánu) tak představují konkrétní podobu veřejného zájmu na prostorovém a funkčním využití území obce, na podobě její infrastruktury, na jejím dalším rozvoji, atd. Jsou výsledkem konsenzu, na němž se usnesli jednotliví zastupitelé reprezentující různé skupinové i individuální zájmy obyvatel obce. Nelze jistě rozumně předpokládat, že tento konsenzus představuje optimální (maximálně racionální) řešení, s nímž jsou srozuměny všechny osoby, kterých se dotýká. V praxi může jít i o rozhodnutí, která jsou výsledkem pouhé snahy jednotlivých zastupitelů o maximalizaci jejich vlastních (politických) funkcí a dokonce i rozhodnutí nesprávná, iracionální. Z tohoto důvodu je celý proces pořizování územně plánovací dokumentace podroben právní reglementaci, a to zejména stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. V těchto mantinelech se popsane rozhodování odehrává a úkolem soudu je tak pouze sledovat, zda se obec v rámci tohoto procesu pohybovala v jejích mezích. Soudu tedy nepřísluší určovat, jakým konkrétním způsobem má být určité území využito, zda je toto využití optimální, atd. Zcela pregnančně je úloha soudu při přezkumu územně plánovací dokumentace vyjádřena v rozsudku Nejvyššího správního soudu publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS, kde je uvedeno, že "soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet".

50. Ve světle shora uvedených skutečností má zásadní význam skutečnost, že z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití. Nejvyšší správní soud si je pochopitelně vědom skutečnosti, že právo vlastnit majetek je právem ústavně zaručeným (viz čl. 11 Listiny základních práv a svobod), přičemž z podstaty tohoto práva v sobě nepochybně implicite zahrnuje i právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat. Tento atribut vlastnického práva však nelze vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci. (Shodně též rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 – 51):

51. S námitkou neproporcionálního omezení práv navrhovatelky se soud neztotožňuje. Zařazení dotčených pozemků navrhovatelky do plochy K2 – lokality pro zřízení suchého poldru jihozápadně od Lažan umožňuje dosáhnout vytýčeného cíle, protipovodňového opatření, podloženého odbornými studiemi (vhodnost). Takto sledovaný cíl vymezení plochy pro protipovodňové opatření je v první fázi svého záměru k dosažení především právě pomocí nástrojů územního plánování (potřebnost). Jiný způsob dosažení možného cíle umístění poldru, než zařazení pozemků do příslušné vymezení plochy nebyl nalezen, ani navrhovatelka jej v průběhu řízení konkrétně nezmínila. Otázka minimalizace zásahů do práv účastníků v daném případě souvisí též s rozsahem plochy K2 pro umístění poldru, což je v daném případě z části věcí odbornou, jak soud popsál výše a též otázkou modelace terénu. Soud se k nim již vyjádřil shora.

52. K samotnému kritériu proporcionality v užším slova smyslu, tedy zda následek napadeného opatření obecné povahy je úměrný sledovanému cíli, soud uvádí následující. Deklarovaným cílem bylo přijetí jednoho z protipovodňových opatření, jež vyplynulo z odborné studie. Nejednalo se ani o volnou (politickou) úvahu zastupitelstva odpůrce, nýbrž o ztotožnění se s návrhem, jenž vzešel z odborných podkladů. Ve světle takto soudem již opakovaně zmíněného odborného podkladu, jež nebyl v textové ani grafické části územním

plánu po této stránce jakkoli modifikován, jsou navrhovatelkou nadnesené tři úvahové možnosti variantami, které nemohou jako rovnocenné obstát. Nemohou obstát proto, jak též poznamenal odpůrce ve vyjádření, že se jedná při konkrétním pohledu o nově vznesené alternativy, které nemají jakékoli odborné odůvodnění a jsou tak oněmi laickými návrhy, které navrhovatelka k tomu vznáší opožděně. Sama navrhovatelka totiž nepřišla v průběhu pořizování územního plánu s konkretizací svých nyní předkládaných alternativních způsobu řešení povodňových opatření.

53. S ohledem na shora uvedené odůvodnění proto krajský soud dospěl k závěru, že ve vztahu k tvrzeným nedostatkům ohledně dotčených pozemků ve vlastnictví navrhovatelky nezjistil důvod svědčící o nezákonnosti přezkoumávaného opatření obecné povahy, tedy ani jeho části odpovídající vymezení plochy K2. Návrh byl proto jako nedůvodný zamítnut.

54. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný byl odpůrce a navrhovatel nikoli. Úspěšný odpůrce (nikoli velká obec s počtem obyvatel nepřesahujícím 1.000), u kterého soud shledává podmínky pro výjimečné přiznání náhrady nákladů správnímu orgánu splněnými (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, bod 29 nebo rozsudek ze dne 13. 11. 2014, č.j. 7 As 181/2014, poslední odstavec), má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 2 x 3.100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné vyjádření) podle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby. K tomu přistupuje DPH ve výši 21 % z odměny a náhrad advokáta, neboť advokát je plátcem této daně. Přiznané náklady řízení ve výši 8.228 Kč navrhovatel uhradí k rukám zástupce odpůrce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Odpůrce není povinen a především ani bez dalšího oprávněn žádat (bez případné úhrady) po jiném subjektu, tedy ani po úřadu pořizovatele, zpracování vyjádření k návrhu na zahájení soudního řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 15. dubna 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu